

(FREISCHWIMMER)

bárcsak egyszer végigsétálhatnék a szülővárosomon wolfgang tillmans figyelmével, mindenemet feltéve egy nemzetközileg elismert fényképész tárgykeresős játékára. ilyen rokonszenven csak egy aids-beteg tud évtizedeken át nézni póznára, kirakatra, blokk-tetőre, járdaszegélyre, betonvasra, strandra, emberekre, tetoválásra, visszerekre, fürdőkádra, fényszóróra, az égre.

kellenek a német, a londoni, a new york-i tillmans-képek, hogy lássam és talán elhiggyem hamuszürke visszfényükben kelet-európát. mert csak egy fikció volt, *kelet-európa*. hozzá szelídültem. iránytűvel a kezemben térülök felé. mozgása, mint egy ötvenévesé. változni akar, de nem akarja látszatát a változásnak, és ettől van benne valami hősies. the possibility of a happy life. the promise of a happy life. the hope for a happy life, mondja tillmans utcazájban. ismétlésekben, döntésképtelenségben érzem magam otthon, és van ettől bennem valami hősies.

vagy aszfaltra, útfestésre, repedésre, napsütésre, cikóriára. na, ez az én hősöm, ez az aszfaltot megrepesztő cikória. továbbmegyek hősiesen, és ettől.

ez itt még egy nagyon bizonytalan mosoly. ez ráeszmélés után az átértékelés jele, hogy ennek a sok hülyének körülöttem igaza van. tényleg én vagyok az, aki nem ért semmit. semmit.

aggasztó csendben megérkezik az átutazó bejegyzett születési helyére.

mindig anyákról írok. nagy, súlyos, gondoskodó, nemtelen anyákról. fákról. de most szigorúan anya, nem anyám, nem anyu, nem édesanyám, nem mamikám, nem mutti, csak anya, mert így tesz a legjobban. ő vár rám, az ajtóban áll.

itt megemlítem apámat, ő is van, csak apa, és ettől.

anyám durva nő, néha megfeledkezek erről. szembenézek vele, mint egy boldog ismeretlen, rámosolygok, nem ismer fel. ez itt még egy nagyon bizonytalan mosoly. semmit nem értek. igaza van. ettől.

megint elmegyek. elmegyek például segesvárról. tehervonat vagyok, bennem fél európa. európa egyik fele. az exportra szánt rész. egyik büdös városból egy másik, egy még nagyobb, egy még büdösebb városba megyek. személyvonat vagyok, a városok szaga beleragad belső borításomba, nyomuk marad a sínek felett. ez a légalagút az úgynevezett kelet-nyugat pólus.

iránytűvel a kezemben forgolódok. férfi el nem téved. pedig jól ki van táblázva minden út Európában, és minden út Rómába vezet, bár oda én még pont nem jutottam el. bárcsak egyszer fényképeken láthatnám, elhihetném. voltam egyszer én is naiv, szerelmes, kelet-európai gondolat.

(ÚJRATERVEZÉS)

ellenkezel, ellenállsz, érződik, hogy egy izom bentről nekifeszül, hogy tudatosan tartasz ellen. pedig most is puhának kéne lenned, mint a testben az a gyönyörű hólyag, amelyről az egyik szöveggedben írsz, mondja, mintha mi sem lenne természetesebb annál, hogy titokban belenéz a jegyzeteimbe, hogy feltöri a gépem, figyelmem tárhelyét. a hólyag, folytatja, ahonnan naponta többször előnt az indulat velünk szemben, a szüleiddel szemben, kisvárosi átlagosságunkkal szemben, majd, ahogy írod, ahová visszamegy, ami visszaszivattyúzza.

mint a kisleány, akiként maszturbálás közben rajtakaptak, szótlánul remegek.

azóta elképzellek, hogy ülsz a szobádban, felmetszed a hasfalad, és kikotorsz magadból mindent, gyomrot, epét, beleket, hogy megkeresd, hol van ez a hólyag. mit gondolsz, miért tart fenn a test rejtekhelyeket? belőlünk van minden odabenn, mi tettük beléd ezt a rejtegetést, rejtőzködést. légy hálás ezért. viszed magadban. a szerveidben viszed a szeretet és az őszinteség fordított arányát.

befejezi, néz. közben felnövök. pofon nem vághatom.

van valami családon belül, a generációk között. nem határ. nem sejtfalak. nem hártványok. nem törés. nem szakadék. nem a nagyapák ásta sánc vagy duna-kanális. nem is a nyílt tenger. nem is tudom, mi ez. ez volna a család?

csak fájdalom, egyszer csak összeér bennem a mondat, hogy csak fájdalom van bennem, semmi más. a szövegben, amiről beszélek, tehát mégsem hazudtam. majd valaminek az undora tör fel, kipréseli a hólyag. nem utálat és nem szégyen, hanem zsigeri undor. belső anyagellentét, amivel a szervezet saját magát próbálja lebontani, szövegről szövegre haladva bentről kifelé. lassan vékony leszek, mint a kis gömböc. vékonyka burok, bennem a megerősített családi, nemzeti, faji, kisebbségi tudat. ilyen a múlt, a padláson növeget. hizlalja a családot, hogy aztán vacsora után életünk első tíz-húsz évétől mindnyájan elhánnyuk magunkat az ágyban.

válasz nélkül ott hagyom, nem beszélünk soha többé. otthon kitörölök minden fájlt, és kidobok minden folyóiratot. nem olvasok kortársakat. nem olvasok fiatalokat. nem akarom feldolgozni. nem hagyom, hogy az anyák prózaversben próbálják megszerettetni magukat.